

Til

G. Budesbøll

den 5te Juli 1847.

Kjöbenhavn.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Mel. Der er et Land, dets Sted o. s. v.

Vel Mangen tør med Konstner-Navnet prange,
Sig føle hædret høit ved Døgnets Pris.
Fortryllet hører han Sirenens Sange,
Og glider dristigt paa den skøre Is. —
Men helligt er en Konstners Kald i Livet,
Han kan ei smigre Modens Skiftelyst;
Hans Maal er sjernt; fra Himlen er ham givet
De dybe Harmonier i hans Bryst.

Den Mand, hvis Afskedsfest os her har samlet
Har selv sig reist et varigt Monument.
Paa tvende Veie har han aldrig samlet,
To Herrer har han ei paa een Gang tjent.
Derfor er Dæmper sat paa Glædens Strenge,
Og Sangen toner vemodsfuldt om Savn,
Med Ønsket: gid det ei maa vare længe,
Før atter vi Dig trykke i vor Favn.

Nu dine Venners Kreds Du maa forlade,
Og fremmed Tungemaal du tale maa.
Vi binde Dig en Krands af Bøgens Blade,
Den vil vel snarlig visne og forgaae;
Den er vort Afskedskys i Aftenstunden.
Et Billed paa, at kort kun er vort Savn;
En uforgængelig Du alt har runnet —
Med Thorvaldsens man nævne skal dit Navn!

